

Famosos anònims, de Haridian Donés, al CCCB i, a sota, el Mas Panella. X. LLOP/X. PALOMERA

Públics

El Teatre Clavé va estrenar l'octubre de l'any passat una nova proposta escènica adreçada als nadons en el marc del festival El més petit de tots. Es tracta d'una experiència teatral per a infants menors de 5 anys i en la qual hi col·laboren vuit teatres catalans.

La perifèria que crea

Tordera es reivindica com a espai creatiu exposant al CCCB el resultat del primer projecte gestat a la residència artística Mas Panella, vinculada al Teatre Clavé

Tordera, un municipi a l'extrem nord del Maresme i amb 15.000 habitants, sembla l'antítesi de la gran Barcelona fagocitadora de grans projectes artístics, però, malgrat la distància que la separa de la capital catalana, té veu pròpia. Seu del Teatre Clavé, nascut ara fa quinze anys i gestionat per una fundació, l'equipament cultural ha sabut aguantar l'embat de la crisi amb imaginació i cercant, i sobretot trobant, nous àmbits on desenvolupar-se que li garantissin tant la sostenibilitat econòmica com la projecció fora dels límits territorials. L'aposta per posar en marxa una residència de formació artística ha donat els seus fruits amb una primera exposició col·lectiva al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) titulada *Ciutat subterrània*, que recull els treballs de quatre joves llicenciats en belles arts provinents de diferents universitats catalanes, de Mèxic i de Xile.

Durant dos mesos van donar forma als seus muntatges al Mas Panella, una antiga masia rehabilitada i habilitada perquè els artistes hi visquin i hi creïn. El director del Teatre Clavé, Josep Navarro, explica que Mas Panella és el resultat tant d'un replantejament global del projecte Clavé com de la possibilitat de disposar d'un espai únic on desenvolupar

par noves activitats. "Un dels mecenes de la fundació, l'empresari Narcís Panella, ens va oferir la casa amb unes condicions molt favorables i li hem sabut treure profit", assenyala Navarro. La mostra al CCCB correspon a aquesta primera residència cultural, però no és ni de bon tros l'únic ús artístic que es vol treure a les instal·lacions. De fet, amb una capacitat per a 50 persones, la masia té previst ser l'escenari de diferents activitats interdisciplinàries que engloben camps tan diversos com el teatre, la formació o el circ. "En un

món global com l'actual, tan canviant, ens calia buscar un espai a la nostra mida, però que ens donés projecció a àmbit nacional i internacional", puntualitza el director, que afegeix: "Apostem amb força per l'intercanvi i les coproduccions que ens permetin garantir el nivell de qualitat i exigència que sempre han marcat el camí del Teatre Clavé."

La bona acollida obtinguda per *Ciutat subterrània* ha permès al Teatre Clavé plantejar-se una segona edició de la residència artística amb l'objectiu d'afavorir noves sinergies de col·laboració amb entitats, universitats i ad-

ministracions dins i fora de Catalunya. En aquest context, Navarro recorda que la veritable columna vertebral de la Fundació Clavé i que comparteix estructura amb el teatre és el Centre de Formació Artística nascut als anys noranta i que prepara els alumnes en música, teatre, dansa i belles arts "i també en valors com la tolerància o la diversitat".

La ciutat que no es veu

Comissariada per Carles Poy, *Ciutat subterrània* parteix de la reflexió sobre les diferents realitats que ens envolten, però que no distingim en un primer moment, que ens són estranyes i que en ocasions defugim per evitar haver d'afrontar-les. La mostra, que es pot visitar fins al 2 de març, es distribueix en quatre àmbits corresponents a cadascun dels treballs realitzats. Sebastián Soto proposa *Emergència*, un curtmetratge d'animació en què el cos és el centre d'investigació i de creació i també l'entitat individual a partir de la qual es relaciona i dialoga amb la natura i la societat i on la violència, l'instint primitiu bàsic, acaba donant forma a l'ésser humà.

Haridian Donés proposa amb *F.A. Famosos Anònims* un debat multidisciplinari sobre el concepte de la fama i de com es pot desmitificar quan és atorgada a rostres que no són coneguts. Tess Hill teixeix a punt de creu els retrats de tots els presidents del govern espanyol demostrant que el fil del poder i l'ambició no distingeix les ideologies polítiques. Finalment, Rossy Galicia trasllada a la tela conceptes bàsics de la societat actual com poden ser la mobilitat o les xarxes socials que tant condicionen les relacions humanes i la manera que tenim com a persones de veure i interpretar el món que ens passa pel davant. *